

Sygn. akt IV KK 380/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Dariusz Świecki

Protokolant Jolanta Grabowska

w sprawie **E. P.**

obwinionej o wykroczenie z art.70 § 2 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535§5 k.p.k.

w dniu 27 listopada 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego

od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 13 maja 2013r. zmieniającego wyrok

Sądu Rejonowego w K. z dnia 1 lutego 2013r.

1/ uchyła zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym Sądowi Okręgowemu w K.,

2/ kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

E. P. stanęła pod zarzutem tego, że:

- w dniu 10 października 2012r. w K. podjęła czynności zawodowe w charakterze sprzedawcy, będąc w stanie po użyciu alkoholu, przy stwierdzeniu 0,81 mg/l w pierwszym badaniu oraz 0,99 mg/l w drugim badaniu alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. popełnienia wykroczenia z art. 70§2 k.w.;

Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 1 lutego 2013r. przy zastosowaniu art. 5§1 pkt 2 k.p.w. w zw. z art. 62§3 k.p.w. oraz 118§2 k.p.w. uniewinnił ją od stawianego jej zarzutu.

Wyrok powyższy zaskarżony został apelacją Komendanta Miejskiego Policji w K., w której zarzucono:

– obrazę prawa materialnego tj. art. 70§2 k.w. polegającą na przyjęciu, że czyn obwinionej nie wypełnia znamion tego wykroczenia.

Podnosząc powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku, uznanie obwinionej winną popełnienia zarzuconego jej wykroczenia i wymierzenie za to kary grzywny.

Sąd Okręgowy w R. po rozpoznaniu apelacji wyrokiem z dnia 13 maja 2013r. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uznał obwinioną winną zarzuconego jej czynu i wymierzył za to karę grzywny.

Kasację od tego orzeczenia, na korzyść ukaranej, wywiódł Prokurator Generalny. W skardze podniesiono zarzut rażącego i mającego wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów procesowych, a mianowicie art. 454§1 k.p.k. w zw. z art. 109§2 k.p.s.w. polegający na wydaniu przez sąd odwoławczy – wbrew wyrażonemu w art. 454§1 k.p.k. zakazowi – wyroku, skazującego obwinioną za czyn z art. 70§2 k.w., od którego popełnienia obwiniona została uniewinniona wyrokiem sądu I instancji.

Podnosząc powyższe Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku i o przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja Prokuratora Generalnego jest zasadna w stopniu oczywistym, tak jak wymaga tego art. 535§5 k.p.k.

Nie ulega wątpliwości, że Sąd Odwoławczy rozpoznając niniejszą sprawę dokonał zmiany zaskarżonego wyroku wbrew jednoznaczному zakazowi wyrażonemu w art. 454§1 k.p.k. mającego w niniejszej sprawie odpowiednie zastosowanie na podstawie 109§2 k.p.s.w. Zgodnie z dyspozycją tego przepisu – formułującego jedną z reguł *ne peius* – sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonego, który został uniewinniony w pierwszej instancji. Taka sytuacja zaś niewątpliwie miała miejsce w niniejszej sprawie.

Bezsprzecznie uchybienie Sądu Okręgowego miało charakter rażącego naruszenia prawa o bezdyskusyjnym wpływie na treść zapadłego w sprawie wyroku.

W tej sytuacji, zarzut podniesiony w kasacji ocenić należy jako oczywiście zasadny, a skutkiem jego uwzględnienia musiało być uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążono Skarb Państwa.